

Domenii etapa 2 - Facultatea IME & SE

1. Istoria petrolului românesc
2. Istoria învățământului superior românesc
3. Județul Prahova
4. Performanță și simboluri olimpice

DOMENIUL 1.

Istoria petrolului românesc

Surse bibliografice

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Industria_petrolului_%C3%AEEn_Rom%C3%A2nia
- <https://historia.ro/sectiune/general/petrolul-romanii-si-istoria-vega-cea-mai-veche-572897.html>
- <https://historia.ro/sectiune/general/de-ce-au-construit-comunistii-un-numar-urias-de-567753.html>
- <https://adevarul.ro/stiri-locale/ploiesti/fascinanta-poveste-a-primei-rafinarii-din-romania-1606129.html>
- <https://prahovabiz.ro/romania-a-detinut-prima-rafinarie-si-sonda-de-petrol-din-lume/>
- <https://momenteistorice.ro/romania-prima-tara-petroliera-din-lume-povestea-exportului-aurului-negru/>
- <https://historia.ro/sectiune/general/cine-a-infiintat-prima-rafinarie-din-lume-o-568015.html>
- <http://wikimapia.org/13014142/ro/UPET>
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/UPET>
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Uztel>

Primele exploatări petroliere

România are o istorie de peste 160 de ani în producția și rafinarea țițeiului. A fost printre primele țări producătoare din lume și unul dintre cei mai mari producători la începutul secolului XX.

Marco Bandini relatează în 1646 faptul că locuitorii din satele Mosoare, Poieni, Dofteana și Păcuri foloseau ca leac țițeiul extras prin puțuri. Mai târziu, Dimitrie Cantemir în *Descriptio Moldaviae* amintește de existența și exploatarea petrolului din această regiune.

Prima rafinărie de petrol din România

La începutul lui 1857, la Ploiești, se dădea în funcțiune „Fabrica de gaz” a lui Marin Mehedințeanu, care era și prima de acest fel din România și din lume. Era o rafinărie, cu o dotare primitivă, dar care a însemnat un mare pas către civilizație.

Astfel, în anul 1857, România devine prima țară care a raportat producția de țiței și care are prima rafinărie din Europa (Mehedințeanu) construită lângă Ploiești. Este anul în care debutează fascinantă călătorie a industriei de țiței și gaze în România. Până la începutul Primului Război Mondial, industria a cunoscut o dezvoltare fulminantă, în special datorită investițiilor străine.

Industria petrolieră în secolul XX

Înainte de Primul Război Mondial, aproximativ 75% din capitalul investit în industria petrolieră din România era german, britanic și olandez, în timp ce capitalul românesc avea o pondere de doar 8%. Jucătorii internaționali care au fost atrași de zăcămintele petroliere din România includeau Standard Oil (sucursala Româno-Americană, înființată în 1904) și Shell (sucursala Astra Română, înființată în 1910).

Prima capitală iluminată cu petrol – Orașul lui Bucur

În anul 1857, Bucureștiul devenea primul oraș din lume iluminat cu petrol lampant. Până în acest an locuitorii orașului își luminau casele cu ajutorul lumânărilor.

În baza producției „Fabricii de gaz” a fraților Teodor și Marin Mehedințeanu, aceștia din urmă au avut posibilitatea să obțină prin licitație concesiunea pe mai mulți ani a iluminării cu gaz lampant a Bucureștilor (1857) și, respectiv, a Ploieștilor (1860). Astfel, Bucureștiul a devenit primul oraș din lume iluminat public cu petrol lampant.

Petrolul lampant produs la Ploiești avea calități deosebite: era incolor și inodor și ardea cu o flacără luminoasă de intensitate și formă constantă, fără fum și fără să lase cenușă sau compuși rășinoși în fitil. Celelalte oferte care propuneau drept combustibil uleiul de rapiță sau de nucă duceau costurile la 600 de lei pe an. Oferta de 336 de lei pentru fiecare felinar elimina orice concurență. Începând cu 1 aprilie 1857, Bucureștiul avea să fie iluminat cu 1000 de lămpi, Ploiești fiind al doilea oraș luminat astfel.

În aceasta perioadă meseria de lampagiu va deveni una oficială. Aceștia aveau în grijă felinarele cu petrol, atârdate pe stâlpii din oraș. Curățau geamurile, scurtau fitilul, iar seara le aprindeau și orașul prindea viață. Acest spectacol urban a avut loc până în anul 1871, când au fost instalate felinarele cu gaz aerian și a fost deschisă Uzina de Gaz Filaret.

Rafinarea petrolului

La sfârșitul secolului XIX, România a devenit țara primei rafinării de petrol de tip industrial din lume, prima țară din lume cu producție de țiței oficial înregistrată (fapt consemnat și remarcat elogios în mai toate lucrările apărute în străinătate despre industria petrolului).

Atunci când se deschide subiectul primei rafinării din spațiul românesc, sursele istorice au păreri diferite. Astfel, istoricul Michael Pearton, în lucrarea *Oil and the Romanian State* (Oxford, 1971), vorbește despre o rafinărie existentă în 1840 la Lucăcești-Bacău. Alți autori, Gh. Ivănuș (*Istoria petrolului în România*, 2004), Gh. Buzatu (*O istorie a petrolului românesc*, 2009), consideră că aici, la Lucăcești, putem vorbi despre o simplă distilerie de petrol, și nu de o rafinărie.

Ca țară producătoare de țiței, România este menționată în documentele internaționale încă din 1857, pe când la conducere era domnitorul Alexandru Ioan Cuza. Tot atunci apare și prima rafinărie, Râfov, în Prahova, care era „prima distilerie sistematică de petrol din toată lumea”.

La finalul anului 1989 existau 11 rafinării, unele funcționând de sine stătătoare, altele fiind integrate cu o uzină petrochimică: în primul caz, la Dărmănești, Onești, Brașov, Astra Ploiești, „Vega” Ploiești, Câmpina și „Crișana” Suplacu de Barcău, în cel de-al doilea, la Teleajen, Brazi, Pitești și Midia. În afara celor două rafinării din Moldova (Dărmănești și Onești), a celei din Dobrogea (Midia) și a celei din Crișana (Suplacu de Barcău), celelalte rafinării au fost în Muntenia. Unele dintre rafinării au fost construite pe vechi fundații (ca exemple, Câmpina și Astra, Brazi și Ploiești), altele erau complet noi (Onești și Pitești, Petromidia și Suplacu de Barcău), unele aveau o capacitate mică și erau specializate pe realizarea anumitor produse (precum Brașov, Dărmănești, Vega), altele aveau o capacitate mare (Brazi, Arpechim, Petromidia, Onești). Lor li se adăugau și două combinate petrochimice fără rafinărie integrată: Onești și „Solventul” Timișoara, dar și alte obiective industriale care prelucrau produse semifinite petroliere, precum Combinatul chimic Râmnicu Vâlcea.

Vega - Cea mai veche rafinărie funcțională din România

Cu o vechime mai mare de 110 ani, Vega este cea mai veche rafinărie încă funcțională din România. A trecut prin două războaie mondiale prin vremuri care au pus la grea încercare economia, dar se pare că nimic nu a stat în calea progresului și a inovației.

Pentru rafinaria Vega totul a început la puțin timp după îmbunătățirea Legii Minelor, în 1900. Aceasta permitea proprietarilor de pământ liber să exploateze singur subsolul terenului deținut sau să cedeze operațiunile de exploatare altcuiva. Din acel moment, un aflux de investitori străini au

invadat piața petrolieră românească, luând naștere numeroase societăți din acest domeniu, unele dintre ele devenind în timp filiale de bază ale unor trusturi internaționale.

„Disconto Gesselchaft – S. Bleichroder”, împreună cu investitori francezi, înființează la începutul anului 1905 societatea Vega Ploiești – Societatea Anonimă Română pentru rafinarea petrolului, cu un capital inițial de 5 milioane de lei aur. Lucrările rafinării au început o jumătate de an mai târziu, consiliul de administrație fiind condus de către Titu Maiorescu. Acolo, în zona de nord a Ploieștiului au început procesele de prelucrarea țițeiului, distilarea păcurei pentru uleiuri, rectificarea benzinei brute și rafinarea de gaz lampant și uleiuri. Până în 1907, fabrica se întindea pe 50 de hectare, ca în perioada interbelică să se întindă pe o suprafață de 70 de hectare, fiind construite și drumuri de acces, căi ferate și depouri. Primul transport avea să fie livrat în februarie 1906.

Procedeul Edeleanu

Una dintre cele mai importante realizări din cadrul societății Vega a fost ideea dr. ing. Lazăr Edeleanu. În 1908, acesta a început dezvoltarea experimentală a unei metode noi de prelucrare a țițeiului. Metoda, cunoscută mai târziu drept „procedeul Edeleanu” a fost brevetată în primă fază în România, ca mai apoi, în 1909 să fie recunoscută și în Statele Unite ale Americii, iar în 1910 în Austro-Ungaria. Procedeul se caracterizează prin rafinarea produselor petrolifere cu bioxid de sulf lichid ca dizolvant selectiv, care asigură extragerea selectivă a hidrocarburilor aromatice (benzen, toluen, xilen etc.). Procedeul este aplicat astăzi în întreaga lume.

Astra - „Fabrica de gaz” a fraților Mehedințeanu

Ploieștiul a stabilit, la 1857, o premieră mondială, devenind primul oraș din lume cu rafinărie. „Fabrica de gaz” a fraților Mehedințeanu a fost pornită cu echipamente din Germania și, în același an, calitățile petrolului lampant obținut la Ploiești au făcut ca proprietarii să câștige prin licitație concesiunea pe mai mulți ani a iluminării cu gaz a Bucureștilor. Cea dintâi rafinărie, dotată cu instalații moderne, la nivelul epocii, a fost începută, însă, la Ploiești, în decembrie 1856, de către Teodor Mehedințeanu, fapt care a dat startul distilării pe cale industrială a țițeiului.

Mehedințeanu se documentase și făcuse comenzi prin vestul Europei, în speță în Franța și Germania. El și-a realizat proiectului în primăvara anului 1857, când „fabrica de gaz” a intrat în funcțiune, pe numele fratelui său, Marin Mehedințeanu, arendașul unor întinse zăcăminte de țiței pe moșia Păcureți, Prahova.

Instalațiile rafinării erau destul de primitive, toate utilajele fiind formate din vase cilindrice din fier sau fontă, încălzite direct cu foc de lemne. Aceste utilaje au fost comandate în Germania firmei Moltrecht ce construia cazane pentru fabricarea uleiurilor din șisturi bituminoase.

Distileria de petrol a lui Marin Mehedințeanu a fost construită pe o suprafață de 4 ha și avea o capacitate de lucru pe an de 2.710 tone (în medie 7,5 tone/zi).

Premiere înregistrate de industria petrolului din România

- Prima țară care a reușit să producă petrol și care s-a înregistrat oficial în statisticile internaționale (The science of petroleum, 1938) în Lucăcești, Bacău loc în care s-a construit și prima sondă petrolieră din lume.

- Frații Mehedințeanu au construit în anul 1856, pentru prima dată în istorie, prima rafinărie industrială la periferia Ploieștiului (strada Buna Vestire nr. 174) unde s-a folosit echipament de origine nemțească, de la compania Moltrecht. Totodată Bucureștiul a fost primul oraș cu iluminat public cu petrol lampant începând cu 1 aprilie 1857, având peste 1000 de lămpi instalate.

- În România s-a realizat prima sondă petrolieră din lume, folosindu-se o metodă rudimentară de rafinare a petrolului asemeni celei folosite la obținerea țuicii în cazanele artizanale.
- România a reușit să obțină titlul de prima țară din lume cu producție de petrol înregistrată oficial în statisticile internaționale "The science of petroleum" în anul 1938.
- În 1904 se înființează prima școală din lume de maiștrii sondori la Cămpina. Ulterior școala va pregăti și maiștri rafinori.

Societăți comerciale funcționale producătoare de echipamente petroliere

UPET SA Târgoviște este o companie din România producătoare de instalații mobile de foraj și utilaj petrolier. Compania a fost fondată la 1872 ca fonderie de tunuri, care a devenit mai târziu Arsenalul din Târgoviște. În 1949 uzina a fost reprofilată și devine Fabrica de Utilaj Petrolier din Târgoviște, an de la care începe istoria UPET ca producător de utilaj petrolier și instalații de foraj. În martie 2001, UPET Târgoviște a fost cumpărată de cea mai importantă corporație din domeniul construcțiilor de mașini din Rusia - OMZ Uralmash Izhora Group detinută la acel moment de omul de afaceri Kakha Bendukidze. În anul 2011 pachetul majoritar al UPET a fost cumpărat de grupul Generatia din Rusia. Din 2019 UPET este detinută de Machine Building Concept SRL Romania

Uztel Ploiești este o companie producătoare de echipament pentru extracție de petrol și construcții din România. Uztel a luat ființă în anul 1904, sub denumirea de Societatea Româno-Americană, care, în anul 1958, a fost naționalizată. Obiectul principal de activitate constă în producerea și comercializarea de ansamble, subansamble, utilaje și instalații petroliere; armături industriale; pompe pentru distribuit carburanți, pompe de noroi și alte piese de schimb pentru utilaj petrolier.

DOMENIUL 2.

Istoria învățământului superior românesc

Sursă bibliografică

[Scurt istoric al învățământului superior românesc: cele mai vechi universități românești \(historia.ro\)](#)

Istoria învățământului superior românesc își are rădăcinile la fondarea Colegiului "Sfântul Sava", în 1694 de către domnitorul Constantin Brâncoveanu. Numită inițial Academia Domnească de la Sfântul Sava, instituția funcționa în clădirile Mănăstirii Sfântul Sava. Prestigiul școlii a crescut rapid, numărându-se printre cele mai importante academii din sud-estul Europei, alături de Academia din Fanar și Școala Superioară a Patriarhiei Constantinopolului.

Colegiul a trecut la o a doua etapă de dezvoltare în 1818. Până atunci, limba de predare era greaca, dar după eforturile lui Gheorghe Lazăr – un învățat venit la București din Transilvania – sprijinit de Constantin Bălăceanu, învățământul a început să fie realizat în limba română. Gheorghe Lazăr argumenta, îndreptățit, că pentru „un popor și neam ce este așa de vechiu, așa vestit, proslăvit și înzestrat cu toate rodirile pământului, precum și cu darurile duhovnicești” este nevoie de „o Academie cu știință, chiar în limba maicii sale”. Opozanții săi credeau, însă, că limba română este săracă și nu se pretează pentru a fi vorbită într-o instituție de învățământ. Totuși, acesta e începutul învățământului românesc cu predare în limba română. Colegiul "Sfântul Sava" cuprindea în deceniul al patrulea al secolului XIX trei etape: "umanioare" (gimnaziu) – patru ani de studio, "învățături complementare", trei ani și "cursuri speciale" (învățământ superior), trei ani.

În 1836 a fost înființată și prima bibliotecă națională a românilor.

O a doua etapă majoră de reformare a Colegiului a avut loc în anul 1864, când domnitorul Alexandru Ioan Cuza împărțea instituția în două: partea academică devenea Universitatea din București, a doua din țară, iar educația secundară era atribuită celui ce este astăzi Colegiul Național „Sf. Sava”.

Prima instituție modernă de învățământ superior de pe teritoriul principatelor române unite a fost Universitatea din Iași, fondată la 26 octombrie 1860. Este considerată continuatoarea simbolică a Academiei fondate de Vasile Lupu în 1640 și a Academiei Domnești a lui Antioh Cantemir (1707). Dar, în mod direct, își are rădăcinile în Academia Mihăileană întemeiată de Gheorghe Asachi (1834).

La înființarea din 1860 Universitatea din Iași avea numai trei facultăți, dar importante în vreme – drept, filosofie și litere, științe fizice, matematică și naturale. Facultatea de Drept exista încă din 24 februarie/7 martie 1856. În 1879 a apărut Facultatea de Medicină, la sfârșitul secolului s-a dezvoltat Facultatea de Științe (cu catedra de Chimie, de Chimie Agricolă și Școala de Electricitate).

Palatul Universității a fost construit între 1893 și 1897 – extins ulterior – după planurile arhitectului Louis Blanc, fiind inaugurat în prezența Regelui Carol I a Reginei Elisabeta. Clădirea îmbină stilurile clasic și baroc; emblematică este „Sala Pașilor Pierduți”, decorată cu picturile lui Sabin Bălașa.

Printre absolvenții de renume ai acestei instituții de învățământ superior cu tradiție se numără Grigore Cobălcescu, Petru Poni (fost ministru al învățământului), Alexandru Philippide, Alexandru D. Xenopol, Gheorghe Brătianu, Marin Sorescu, Gheorghe Platon ș.a.

Universitatea din București a apărut după patru ani de la înființarea celei din Iași, în 1864. A fost înființată prin Decretul domnesc nr. 765 din 4/16 iulie 1864 al domnitorului Al. I. Cuza. Înainte de înființarea Universității apar câteva dintre facultățile de bază ale instituției: Școala Națională de Medicină și Farmacie, înființată de Carol Davila în 1855 (care în 1869 va deveni Facultatea de Medicină), Facultatea de Drept (1859), Facultatea de Litere (1863). În 1884 apare și Facultatea de Teologie.

Palatul Universității, aflat în vecinătatea Colegiului „Sfântul Sava” – astăzi Piața Universității – este o construcție înaltă de 6 etaje, în stil neoclasic. Construcția sediului celei mai mari universități din România a început pe 10 octombrie 1857, după planurile arhitectului Alexandru Orăscu și a fost finalizată pe 14 decembrie 1869. În perioada 1912-1926 au fost adăugate corpuri laterale, după planurile arhitectului Nicolae Ghica-Budești. La momentul inaugurării, palatul a fost sediul facultăților Universității din București, dar și al altor instituții, precum Senatul Universității, Academia Română, Biblioteca Centrală, Școala de Arte Frumoase, Pinacoteca, Muzeul de Antichități și Istorie Naturală. Odată cu creșterea numărului de studenți, celelalte instituții au trebuit mutate.

O altă instituție de învățământ superior cu tradiție în spațiul românesc este Universitatea din Cluj, înființată în 1581 de Ștefan Bathory, Principe al Transilvaniei și Rege al Poloniei. Colegiul Academic, după cum era cunoscută, a fost înființată cu ajutorul mai multor profesori iezuiți din Italia, Germania și Polonia. Instituția a fost renumită în secolul al XVIII-lea, când bisericii și universității le-a fost adăugat un internat mare, Convictus Nobilium, unde erau primiți studenți indiferent de etnia lor. Primul rector al Colegiului a fost Jakub Wujek, filolog, care fusese și primul rector al Universității din Vilnius.

În 1776, după o istorie destul de tumultoasă, se desființează ordinul iezuit și Împărăteasa Maria Tereza pune bazele unei universități cu predare în limba germană, care e dată în grija călugărilor piariști. Dar nivelul științific a scăzut și instituția a fost retrogradată la rang de liceu, cu predarea în latină.

În 1868, ministrul maghiar al Educației a dorit înființarea la Cluj a unei universități cu predare în maghiară, română și germană. Totuși, în 1872, Împăratul Francisc Iosif I a creat Universitatea din Cluj cu predare numai în maghiară, ceea ce a produs rudoare în comunitatea românească. Universitatea Regală Maghiară Francisc Iosif (după cum a fost numită) a fost înființată printr-o lege promulgată de Parlamentul de la Budapesta pe 17 septembrie 1872. A fost a doua universitate de stat, după Universitatea din Pesta, din Regatul Ungariei, parte a Imperiului Austro-Ungar.

În 1919, după Unirea Transilvaniei cu România, cea mai mare parte a personalului maghiar a fost mutat la Budapesta. Pe 12 mai 1919, autoritățile române au fondat prima universitate transilvăneană cu predare în română, numită Universitatea „Daciei Superioare” din Cluj, apoi Universitatea „Regele Ferdinand I” Cluj. Primul rector al acestei universități a fost Sextil Pușcariu.

Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești

Învățământul superior românesc de petrol și gaze propriu-zis a început în anul 1948, când a fost înființat Institutul de Petrol și Gaze (IPG) din București prin Decretul nr. 175 din 03.08.1948, pentru Reforma Învățământului, emis de Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare România și Decizia Ministerului Învățământului nr. 263/327 din 25.10.1948.

DOMENIUL 3.

Județul Prahova

Sursă bibliografică

<https://www.adrmuntenia.ro/judetul-prahova/static/1449>

<https://arenaconstruct.ro/suprafata-parcurilor-industriale-depasese-3-mii-de-hectare/>

<https://peregrinprnlume.com/2015/05/02/judetul-prahova-2/>

Județul Prahova este situat pe pantele sudice ale Carpaților Meridionali, având o suprafață de 4.716 km² și structura unui dreptunghi (lungimea 90 km și lățimea 56 km), ce include toate formele de relief (26,2% munți, 36,5% dealuri, 37,3% câmpii), motiv pentru care există o multitudine de sisteme de exploatare a solului și subsolului, zona fiind recunoscută pentru o paletă largă a activităților economice.

Județul face parte din Regiunea de dezvoltare 3 Sud Muntenia împreună cu județele: Argeș, Călărași, Dâmbovița, Giurgiu, Ialomița și Teleorman. Din punct de vedere al organizării administrative, Județul Prahova are 104 localități fiind județul cu cele mai multe localități urbane din țară. Astfel județul are 2 municipii: Ploiești – reședința de județ și Câmpina, 12 orașe, 90 de comune. Orașele din Județul Prahova sunt: Azuga, Băicoi, Boldești Scăieni, Breaza, Bușteni, Comarnic, Mizil, Ploeni, Sinaia, Slănic, Urlați, Văleni de Munte.

La nord Județul Prahova se învecinează cu Județul Brașov. Limita de nord a județului începe de la vârful Omu (2505 m), trece prin vârful Diham, traversează valea Prahovei și pârâul Azuga, ajungând în vârful Paltinul (1900 m) din munții Gârbovei ca mai apoi să coboare în pasul Predeluș (1298 m). Limita de nord continuă prin Munții Grohotis străbătând creasta Muntelui Ciucaș și coborând spre Munții Tătaru. La est Județul Prahova se învecinează cu Județul Buzău și limita sa estică străbătând toate formele de relief până la câmpie începând cu cursul pârâului Siriu Mare și până în localitatea Boldești Grădiștea. Limita de vest, spre Județul Dâmbovița pornește de la vârful Omu (2505 m) și urmează culmea de răsărit a Munților Bucegi, trecând pe la cabana Babele, apoi coboară pe sub Muntele Păduchiosu și spre culmea ce desparte localitatea Provița de râul Cricovul Dulce, pentru a ajunge în câmpie până la confluența Cricovului Dulce cu râul Ialomița. Limita sudică a județului străbate câmpia pe direcția vest est și desparte Județul Prahova de Județul Ilfov, pentru ca mai apoi să urmeze cursul râurilor Ialomița și Prahova până la limita estică lângă comuna Boldești Grădiștea.

Barajul Paltinu este principala sursă de alimentare cu apă a Județului Prahova. De asemenea apele sale sunt folosite la producerea energiei electrice și la irigații. Acest baraj a fost dat în folosință la data de 17.04.1970.

După numărul de locuitori, Prahova se clasează pe locul al 2-lea în grupa județelor mari ale țării. Numărul mare de locuitori - 799.012 locuitori la 1 ianuarie 2018 - a condus la o densitate dublă față de media pe țară, respectiv 171 de locuitori pe kilometru pătrat.

Municipiul Ploiești are o suprafață de aproximativ 60 km², fiind amplasat în apropierea regiunii viticole Dealul Mare - Valea Călugărească și având acces direct la Valea Prahovei. Municipiul reședință de județ (229.641 de locuitori la 1 ianuarie 2018) este principalul centru economico-social cu funcțiuni complexe industriale și terțiare (administrative, politice, cercetare - dezvoltare,

învățământ superior) și constituie un important nod de comunicații rutiere și feroviare pe culoarele majore ale României. Universitatea Petrol – Gaze din Ploiești este cea mai importantă instituție de învățământ superior din regiune, cu o bogată tradiție (1948 – Institutul de Petrol și Gaze) și un profil unic în România. Municipiul Ploiești este situat la 60 km nord de București și la doar 45 km distanță față de cel mai mare aeroport al României – Aeroportul Internațional „Henri Coandă”. Autostrada A3 este o parte din Autostrada București - Brașov care se va lega cu Autostrada Transilvania în așa fel ca să se realizeze legătura cu Ungaria și vestul Europei pe ruta Brașov – Cluj Napoca – Borș. Pe teritoriul județului autostrada cuprinde 30 km de drum. Între anii 1846 – 1866 se construiește șoseaua Predeal – Ploiești – București, cunoscută sub numele de DN1 sau E60, care străbate județul Prahova de la sud la nord prin partea vestică.

Județul Prahova, cel mai urbanizat din țară, are un grad mare de industrializare și diversificare a activităților. Dispunând de o mare varietate a reliefului, cu un cadru natural de excepție, teritoriul județului asigură condiții favorabile culturii cerealelor, pomiculturii, zootehniei și silviculturii. Din punct de vedere al resurselor subsolului, principalele bogății subterane ale județului sunt petrolul și gazele naturale. Acest lucru a făcut ca municipiul Ploiești să devină principalul oraș din țară în care s-a concentrat industria petrolieră. Întoarcerea armelor împotriva germanilor la 23 august 1944, a făcut ca al doilea război mondial să se scurteze cu circa 6 luni, deoarece germanii au pierdut principala sursă de venit, petrolul. În anii celui de-al doilea război mondial Valea Prahovei a avut cea mai mare dezvoltare petrolieră din țară astfel că în anul 1940 Schela Țintea – Liliesți din orașul Băicoi, deținea locul I pe țară ca producție de petrol, furnizând 1/4 din producția de petrol pe țară. Sarea atât de necesară alimentației cât și industriei este o altă bogăție a subsolului prezentă în cantitate foarte mare în Județul Prahova. Exploatarea sării în județ a început în secolul XVII în masivul de sare din orașul Slănic Prahova. Aici se găsește și Salina Slănic Prahova. În strânsă legătură cu masivele de sare sunt și izvoarele sărate care sunt utilizate ca tratament în stațiunile balneoclimaterice de la Breaza, Poiana Cămpina, Telega și Băicoi. Alt zăcămint important este cărbunele inferior (lignitul) care se extrăgea în mina de la Săliștea Dealului lângă Filipești de Pădure precum și în mina de la Ceptura. În județ se află una dintre cele mai importante podgorii ale țării – Dealu Mare, precum și Institutul Național al Viei și Vinului.

În județul Prahova, la finele anului 2016 erau operaționali 16.621 de agenți economici, reprezentând circa 31% din numărul unităților active ale Regiunii Sud-Muntenia și cca 3,3% din totalul unităților din România. Numărul cel mai mare de operatori economici activează în domeniul comerțului, urmat de construcții, industria prelucrătoare, activități profesionale, științifice și tehnice, transport și depozitare. Structura economică a județului Prahova este caracterizată de dominarea industriei. Ponderea cea mai mare în producția industrială o deține ramura prelucrării țițeiului, urmată de cea a industriei alimentare, a băuturilor și tutunului, mașini și echipamente, industria chimică și prelucrarea cauciucului, industria extractivă, textile și produse textile, metalurgie, construcții metalice și produse din metal (exclusiv mașini, utilaje și instalații), prelucrarea lemnului (inclusiv mobilier), alte produse din minerale nemetalice, celuloză, hârtie, carton și poligrafie și alte activități industriale. Prelucrarea petrolului (benzină, motorină, păcură, uleiuri minerale etc.) este o activitate de tradiție, prima rafinărie de petrol din lume fiind pusă în funcțiune în anul 1856, la Ploiești. La această dată pe teritoriul României există un număr de 84 de parcuri industriale. Suprafața acestora depășește 3.172 de hectare. Județul cu cele mai multe parcuri industriale, conform ultimelor date furnizate de Ministerul Dezvoltării, este Prahova. Pe teritoriul acestuia există un număr de 14 parcuri industriale, și anume: Parcul Industrial Prahova, Parcul Industrial Brazi, Parcul Industrial Mizil, Parcul Industrial Allianso Business Park-Ariceștii Rahtivani, Parcul Industrial WDP Ariceștii Rahtivani, Parcul Industrial Ciorani, Parcul Industrial Primus 1 Ariceștii Rahtivani, Parcul Industrial Primus 2 Ariceștii Rahtivani, Parcul Industrial Allianso Development Park-Ariceștii Rahtivani, Parcul Industrial Plopeni, Parcul Industrial Urlați, Parcul Industrial Ploiești, Parcul Industrial

Bărcănești și Parcul Industrial Dibo. Parcul industrial cu cea mai mare suprafață se regăsește printre cele enumerate, și anume Parcul Industrial Allianso Business Park – Ariceștii Rahtivani. Acesta are o suprafață de 253 hectare și este operațional. Parcul este administrat de societatea Allianso Business Park SRL.

Fiind numit după cea mai frumoasă regiune a Carpaților - Valea Prahovei, județul Prahova prezintă interes atât pentru turiști, cât și pentru investitori. Interesul turistic este dat de valorile cultural-istorice și de noile trasee turistice generate:

Drumul Vinului - reeditează un segment mai vechi dintr-un drum al vinului folosit de romani, care străbătea Europa. Drumul trece prin localitățile Filipeștii de Pădure, Băicoi, Boldești, Bucov, Pleașa, Valea Călugărească, Iordăchianu, Urlați, Ceptura, Fântânele, Tohani și Gura Vadului, iar pentru a exploata în totalitate „aurul lichid”, s-au introdus în circuitul turistic vitivinicol cramele de la Urlați și Azuga, unde sunt oferite spre degustare vinuri și spumante excepționale, însoțite de meniuri câmpenești tradiționale; **Drumul Voievozilor** - promovează valorile culturale, monumentele istorice, de arhitectură, deschizând șansa tuturor de a afla direct de la sursă acolo unde istoria dăinuie, prin siturile arheologice sau monumente arhitecturale, trecutul impresionant al tărâmurilor prahovene. Drumul străbate localitățile Ciorani, Drăgănești, Gherghița, Balta Doamnei, Gorgota, Tinosu, Brazi, Târgșoru Vechi, Ariceștii Rahtivani, Filipeștii de Târg, ieșind spre Târgoviște, în județul Dâmbovița, urmând cele mai importante zone în care au fost făcute descoperiri arheologice și există monumente arhitecturale de interes național; **Drumul Fructelor** - aflat în nordul județului, leagă optsprezece localități prahovene: Adunați, Breaza, Poiana Câmpina, Cornu, Câmpina, Telega, Scorțeni, Brebu, Dumbrăvești, Vărbilău, Aluniș, Slănic, Teișani, Vălenii de Munte, Drajna, Posești, Bătrâni, Starchiojd și punctează 28 de popasuri turistice; Alte două trasee tematice promovate sunt **Drumul Cărbunelui și Drumul Sării**, orientate către patrimoniul industrial și turismul de sănătate (salina Slănic - Prahova).

Sinaia, „Perla Carpaților”, este situată la 1.000 m altitudine. Punctul principal de atracție al acesteia este Castelul Peleş, construit la sfârșitul secolului al XIX-lea, în stil germanic. Mănăstirea Sinaia, construită între 1695 și 1796 în stil brâncovenesc, este un adevărat muzeu cu manuscrise și opere de artă valoroase. Stațiunea Bușteni este situată pe Valea Prahovei, la 135 km distanță de București, între Vf. Caraiman (2.284 m deasupra nivelului mării) și Vf. Coștila (2.489 m altitudine). Azuga, situată pe Drumul Național 1, la 15 km de Bușteni, este cunoscută încă din secolul al XIII-lea ca loc de tratament, datorită apelor sale minerale. Orașul turistic Vălenii de Munte este situat pe Valea Teleajenului și este înconjurat de dealuri acoperite cu păduri, fiind cunoscut pentru Universitatea de Vară „Nicolae Iorga”, care reunește periodic oameni de știință și cercetători din România și de peste hotare. Stațiunea balneoclimaterică Slănic, situată pe Valea Slănicului, la 45 km nord de Ploiești și 100 km distanță de București, este renumită pentru terapia cu aerosoli și helioterapie în mina de sare, una dintre cele mai mari din Europa. Este caracterizată ca fiind benefică atât prin bogăția resurselor de tratament, cât și prin clima blândă, temperată și frumusețea locurilor. Orașul dispune de o gamă largă de factori naturali de cură, la care se adaugă climatul colinar de crutare, ceea ce face ca stațiunea să se adreseze unei categorii largi de patologii prin lacurile naturale cloruro-sodice hiperconcentrate (Baia Baciului, Grota Miresei, Lacul Porcilor, Baia Roșie și Baia Verde) și microclimatul de salină din Mina Unirea, la care se adaugă bazele moderne de tratament din complexele balneare Hotel Slănic și Hotel Capitol din Vălenii de Munte. Prin prăbușirea unei mine de sare în 1914, s-a format unul dintre cele mai cunoscute și apreciate obiective turistice ale stațiunii - Lacul Miresii (20 m adâncime), rezervație naturală care mai este cunoscută sub denumirea de Grota Miresii, aflată în mijlocul muntelui.

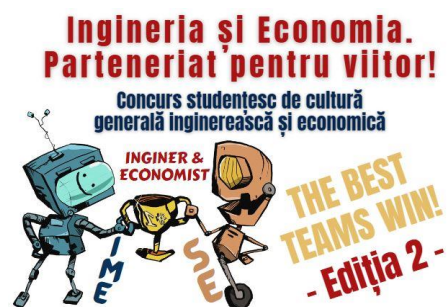
DOMENIUL 4.

Performanță și simboluri olimpice

Sursă bibliografică

https://www.utgjiu.ro/revista/sport/pdf/2011-1&%202/1_DURBACEA.pdf

<https://olympic.md/olimpism/simboluri-olimpice/>

În 1894, un tânăr aristocrat francez, baronul Pierre de Coubertin, expune în cadrul unei conferințe internaționale pe teme sportive desfășurată la Paris, ideea reînvierii tradiției Jocurilor Olimpice, el reușind să convingă delegații să fie de acord cu această idee și să o accepte. Deși planificată pentru 1900, la Paris, prima olimpiadă modernă s-a desfășurat la Atena, în anul 1896. Se înființase chiar și un Comitet Olimpic Internațional, din care făcea parte și baronul de Coubertin. Primele trei ediții ale Jocurilor au fost organizate mai puțin riguros, neexistând echipe naționale atent selectate. Abia în 1908 acestea au fost planuite de către autorități relevante pentru fiecare disciplină și, datorită succesului acestei ediții, în 1912, la Stockholm, numărul participanților a crescut considerabil. Întrerupte din cauza celor două Războaie Mondiale, Jocurile Olimpice s-au întors de fiecare dată mai puternice, atrăgând din ce în ce mai mulți sportivi. Pierre de Coubertin a acordat o mare atenție organizării ceremonialului și simbolurilor olimpice cu prilejul Jocurilor Olimpice, fără de care acestea ar rămâne simple întreceri sportive, fie ele și de nivel mondial. În acest fel se asigură Jocurilor o valoare estetică și o atmosferă de înaltă frumusețe și emulație. El a creat simboluri moderne pentru a oferi o cale directă de comunicare între popoare și a modelat Jocurile Olimpice pentru a face din ele o componentă de valoare a culturii universale. Simbolurile olimpice reprezintă ansamblul valorilor, cunoștințelor, aspirațiilor, așteptărilor și comportamentului sportiv în decursul timpului, simboluri care în mai mult de un secol de olimpism modern condiționează direct și indirect performanțele în arenele sportului și influențează comportamentul social. Simbolurile olimpice sunt reprezentate de: Steagul sau drapelul Olimpic; Emblema olimpică reprezentată de inelele / cercurile olimpice; Flacăra și torța olimpică; Imnul olimpic; Motto-ul sau logo-ul olimpic; Jurământul olimpic; Mascota olimpică; Medalii olimpice; Posterul olimpic. Pe parcursul desfășurării Jocurilor Olimpice, baronul Pierre de Coubertin a adus numeroase propuneri de îmbunătățire a organizării și desfășurării competițiilor, printre aceste inovații numărându-se și adoptarea Drapelului, Emblemei și Devizei olimpice.

Drapelul și Emblema au fost aprobate de Comitetul Internațional Olimpic în 1914, când și-au făcut prima apariție oficială, cu ocazia celei de-a 20 aniversari a renașterii Jocurilor Olimpice.

Pierre de Coubertin spunea despre cele cinci cercuri că reprezintă un adevărat simbol internațional, un simbol internațional al păcii și prieteniei care unește regiuni diferite ale lumii.

Albastrul, negrul, galbenul, rosul, verdele precum și albul care asigură fondul steagului Olimpic se dorea să reprezinte culorile steagurilor națiunilor prezente la primele cinci ediții ale Jocurilor Olimpice. Istoricul David Young emite ipoteza conform căreia cercurile ar reprezenta cele cinci olimpiade care au avut loc înainte de 1914. O altă semnificație dată cercurilor olimpice, este aceea că ele reprezintă cele cinci regiuni ale lumii participante la Jocurile Olimpice: America de Nord și Sud, Africa, Australia, Asia și Europa. La Anvers, în 1920, Drapelul Olimpic s-a înălțat pentru prima oară și s-a rostit Jurământul Olimpic, cel dintâi sportiv care a promis că întrecerile vor fi drepte și cinste fiind scrimerul belgian Victor Boin. Înainte însă, pe 5 aprilie 1914, Drapelul Olimpic a fluturat și la Alexandria, cu prilejul Jocurilor Panegiptene. La Anvers, însă, Drapelul purta și deviza: "Citius, Altius, Fortius"

Drapelul a fost conceput de Pierre de Coubertin încă din anul 1913 și a fost confecționat la magazinul „Bon Marche”, situat pe strada Oudinot din Paris, în apropierea locuinței sale. Primul Drapel avea dimensiunea de 3 m lungime și 2 m lățime. Emblema este plasată în centrul Drapelului

și are dimensiunea de 2,06 m pe 60 cm, fiind formată din cinci cercuri întretăiate, fiecare având altă culoare: albastru, galben, negru, verde și roșu. Cercul albastru, așezat sus în stânga, este cel mai apropiat de catarg. Celelalte culori sunt dispuse astfel: cercul galben, în partea inferioară, unește cercurile albastru și negru; în aceeași poziție este situat și cercul verde, care unește cercurile negru și roșu. Aceste cinci culori, la care se adăuga și albul Drapelului, reprezintă cele șase culori care intra în componența drapelurilor tuturor națiunilor.

În necunoștință de cauză, unii atribuie cele cinci culori simbolul câte unui continent. Este o eroare de interpretare. Pierre de Coubertin, părintele Jocurilor Olimpice Moderne, a explicat el însuși, în 1931, semnificația drapelului:

“Drapelul Olimpic, ... este în întregime alb, în centru aflându-se cinci inele înălțuite: albastru, galben, negru, verde, roșu; „Astfel desenate, el devine simbolic, reprezentând cele cinci părți ale lumii unite prin olimpism și cele șase culori ale sale, pe de altă parte, reproduc culorile tuturor drapelurilor naționale care flutură în universul zilelor noastre...”. La Jocurile Olimpice, drapelul își face intrarea în timpul Ceremoniei de Deschidere. Începând cu ediția din 1960, de la Roma, Drapelul este purtat orizontal de către sportivi de renume sau de către alte persoane cunoscute pentru activitatea desfășurată în slujba societății, nu numai în domeniul olimpismului. Drapelul Olimpic - din satin, brodat, donat în anul 1920 de Comitetul Olimpic Belgian - flutură în stadion pe întreaga durată a jocurilor. La ceremonia de închidere, drapelul este coborât, iar primarul orașului gazda îl transmite primarului orașului care organizează următoarea ediție a marii întreceri olimpice. Drapelul trebuie păstrat, până la ediția următoare, în clădirea principală a primăriei.

Flacăra olimpică și torța olimpică sunt recunoscute ca simboluri internaționale ale Jocurilor Olimpice și fac parte din ceremonialul de deschidere a Jocurilor Olimpice precum și din ceremonialul de închidere. O flacăra arzând neîntrerupt în timpul desfășurării jocurilor olimpice, simbolizând focul furat de la zei de către prometeu, flacăra olimpică, tradițională în olimpiadele antice, a fost reintrodusă în 1928, cu prilejul jocurilor olimpice de la Amsterdam. Ștafeta care poartă flacăra olimpică din Grecia și până în țara de desfășurare a olimpiadei a fost introdusă de Carl Diem, cu ocazia controversatelor jocuri olimpice de la Berlin, în anul 1936. Greenberg, descria flacăra olimpică ca simbolizând năzuința spre perfecțiune și luptă pentru victorie. Flacăra olimpică aprinsă după un anumit ceremonial în Olympia este cea care este purtată de torța olimpică și care va arde neîntrerupt în stadionul olimpic pe perioada desfășurării Jocurilor Olimpice. Flacăra olimpică - simbolul soarelui și al vieții, al focului furat de Prometeu de la zei, este aprinsă la Olympia sacră, pe locul vestigiilor olimpice din antichitate, pe ruinele templului zeiței Hera. La fiecare ediție a Jocurilor Olimpice, flacăra se aprinde de la soare cu o oglindă parabolică și apoi este purtată de atleți care o poartă pe o distanță de 350 km până la Atena. De aici ștafeta flăcării olimpice (simbolizând întoarcerea permanentă la origini), parcurge țări, mări, continente, fiind transmisă de la un alergător la altul până la locul de desfășurare a Jocurilor Olimpice, în ziua deschiderii acestora. Nimic însă nu se poate compara cu sosirea flăcării olimpice în stadion și cu aprinderea acesteia de către un sportiv cunoscut al țării gazdă, moment în care mii de porumbei își i-au zborul spre înaltul cerului. În zilele noastre, torța olimpică este aprinsă, cu câteva luni înainte de începerea jocurilor olimpice, în localitatea Olympia din Grecia, în care se desfășura olimpiada din antichitate. Unsprezece femei, reprezentând virginele vestale, sunt personajele unei ceremonii în care torța este aprinsă de lumina soarelui, prin intermediul unei oglinzi parabolice.

Imnul olimpic. Cântat în timpul înălțării steagului olimpic, cu ocazia ceremoniilor de deschidere și închidere a olimpiadei, dar și în alte împrejurări, imnul olimpic este o piesă muzicală compusă de Spyridon Samaras pe versurile poetului grec Palamas. Imnul a fost cântat pentru întâia oară la deschiderea jocurilor olimpice de la Atena în anul 1896, dar nu a fost declarat ca imn oficial al olimpiadei decât în anul 1957. Această operă, compusă la cererea Comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice, constă într-o compoziție pentru cor fără acompaniament, reluată și susținută de una sau mai multe fanfare. Apoi acest prim imn olimpic a fost dat uitării până după Jocurile Olimpice din 1956, când Anna Samaras, văduva compozitorului, i-a scris vărului sau Jean Ketseas, membru C.I.O. pentru Grecia, că „nu are nici o pretenție la drepturile de autor care i s-ar cuveni ca moștenire a șotului ei și ar fi foarte bucuroasă dacă acest imn s-ar adopta ca Imn Olimpic Internațional (Atena, 2 mai 1957). Această intervenție a Annei Samaras a venit în momentul în

care Societatea Drepturilor de Autor a cerut o suma fabuloasă pentru imnul compozitorului Michael Spisak, ales dintre alte 392 de partituri din 40 de tari, în urma unui concurs pentru Jocurile Olimpice de la Melbourne. Și astfel, pe stadionul olimpic de la Roma, în 1960, pe un aranjament pentru fanfară, de Domenico Fantini, a răsunat imnul primei ediții a Jocurilor Olimpice din 1896, care a rămas în continuare imnul oficial al Jocurilor Olimpice.

Motto-ul sau logo-ul olimpic, citatul latin "Citius, Altius, Fortius", însemnând "Mai repede, mai înalt, mai puternic", a fost propus de Pierre de Coubertin cu ocazia creării Comitetului Olimpic International, în anul 1894 și a fost introdus odată cu jocurile olimpice de la Paris, din anul 1924.

Citius - Altius - Fortius simbolizează, în mod convingător, calea urmată de fenomenul sportiv mondial. Deviza a apărut numai pe primul drapel olimpic înălțat pe stadionul Jocurilor Olimpice de la Anvers (1920). Creatorul acesteia este reverendul Didon, eminent educator și promotor al sportului școlar de la sfârșitul sec. al XIX-lea, în Franța, care a dedicat acest îndemn latin clubului de elevi al cărui animator era. Mai târziu, Coubertin a desemnat aceste cuvinte drept deviza a olimpismului modern. Un alt motto, neoficial dar foarte cunoscut, preluat de către de Coubertin dintr-o ceremonie ținută de episcopul de Pennsylvania, la olimpiada de la Londra din 1928, constă în fraza: "Cel mai important lucru nu este să câștigi, ci să participi!"

Jurământul olimpic este rostit de către un sportiv și un arbitru la deschiderea fiecărei olimpiade. În fața miilor de sportivi și antrenori prezenți pe stadionul olimpic, din cele peste osută de țări ale lumii, un sportiv reprezentativ al țării gazdă, așteaptă rostirea jurământului olimpic.

Acesta urcă pe estradă și rostește calm și senin jurământul olimpic ținând cu mâna stângă de un colț drapelul olimpic și cu mâna dreaptă ridicată: „În numele tuturor sportivilor, promit ca vom lua parte la aceste Jocuri Olimpice respectând și urmând regulile ce le conduc, într-un spirit de sportivitate, dedicându-ne sportului fără doping sau alte substanțe stimulatoare, în adevăratul spirit al sportivității pentru gloria sportului și onoarea echipelor noastre.” Imediat după aceasta, arbitrul, aparținând, de asemeni, țării gazdă, strânge în mână un colț al stindardului olimpic, rostind jurământul: "În numele arbitrilor și a oficialilor, promit că vom oficia aceste jocuri olimpice, respectând și supunându-ne regulilor care le guvernează, în adevăratul spirit al sportivității." Tradiția depunerii jurământului datează din anul 1920, tot atunci fiind arborat pentru întâia dată drapelul olimpic. Primul jurământ olimpic a fost depus la Jocurile Olimpice de la Anvers, 1920, de scrimerul belgian Victor Boin iar din 1972 s-a început și depunerea jurământului în numele tuturor arbitrilor.

Mascota olimpică, întruchipează elementele definitorii ale țării organizatorice. Prima apariție a Mascotei Olimpice datează de la Jocurile Olimpice de la Munchen (Germania) din anul 1972. Organizatorii fiecărei ediții ale Jocurilor Olimpice aleg aceste simboluri în funcție de cultura și istoria țării gazdă și o promovează prin diferite instrumente de marketing, astfel încât pe durata Jocurilor Olimpice, mascota să aibă popularitate.

Medaliile olimpice, sunt elemente unice pentru fiecare ediție a Jocurilor Olimpice. Exista două tipuri de medalii: de clasament și de participare.

Cele trei medalii olimpice (aur, argint și bronz) au un model comun, stabilit de organizatorii fiecărei ediții a olimpiadei. Între anii 1928 și 2000, una din fețele medaliilor includea imaginea lui Nike, tradiționala zeiță a victoriei, ținând un palmier în mâna stângă și o coroană de câștigător în cea dreaptă. Din 2004, aceasta față a medaliei s-a transformat într-o referință mult mai explicită la caracterul grecesc al jocurilor. În această nouă variantă, zeița Nike este înfățișată zburând deasupra unui stadion panatenaic, reflectând, astfel, reînnoirea jocurilor olimpice.

La Jocurile Olimpice antice câștigătorii primeau ramura de măslin, iar ceilalți doi nimic. La prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne, Atena, 1896, pentru locul I s-au acordat medalii de argint, aurul fiind considerat inferior argintului. Opt ani mai târziu, medaliile de argint au fost înlocuite cu cele de aur. Medaliile olimpice au un diametru de 7 centimetri. Medaliile oferite pentru locul I sunt din argint, suflăte cu 6 grame de aur pur, pentru locul al II-lea sunt din argint, iar pentru locul al III-lea sunt din bronz.

Posterul olimpic, este un afiș sau poster specific fiecărei ediții a jocurilor olimpice, combinând, de obicei, simbolurile olimpiadei cu elemente particulare, caracteristice orașului sau țării gazdă, sau culturii acesteia.